

ΝΕΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ (ΚΡΗΤΗΣ)

Γραφεία: ὁδὸς Μπεττόλο (Παπλωματάδικα)

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΧΑΖΙΡΑΚΗΣ

Δικηγόρος παρ' Ἐφέταις Κρήτης, πρώην Εισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν

Αἱ Συνδρομαὶ προπληρωτέαι — Ἔτησία δρ. 18, ἐξάμηνος δρ. 9

«Δικαιοσύνη ἐστὶν ἡ σταθερὰ καὶ διηνεκὴς θέλησις τοῦ
ἀπονέμειν ἐκάστω τὸ ἴδιον δίκαιον.»

(Ε. — 1, 1 — Πρ.)

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

(ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

Ἀριθμ. ἀποφ. 42 : 1914

(Εἰσηγητὴς: ὁ κ. Μενέλαος Σουλτάνης, ἐφέτης.)

Ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις. Προέκτασις ἢ διαπλάτυν-
σις ὁδοῦ. Πότε εὐθύνονται τὸ Δημόσιον καὶ οἱ δῆμοι.
Καὶ πότε οἱ παρόδιοι. (*)

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως κυρίως αἰτεῖται ἡ
ἀκύρωσις τοῦ σχετικοῦ πρωτοκόλλου τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ
τῆς ἐκτιμητικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατά-

(*) Πραβλ. αὐτόθι, τόμ. 1, σελ. 6,

ληψιν γηπέδου τοῦ αἰτοῦντος πρὸς ἐπισκευὴν τῆς λεωφόρου Χανίων—Χαλέπας τῆς πόλεως Χανίων καὶ διαπλάτυνσιν τῆς γεφύρας Ἀστιδιδὲ ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 425 καὶ 50 ἐκατοστών καὶ πρὸς τὴν προσδιορισθεῖσαν δι' αὐτοῦ ἀξίαν καὶ τὸν προσδιορισμὸν αὐτοῦ πρὸς δραχμὰς ἑπτὰ τὸ τετραγωνικὸν μέτρον, ἥτοι ἐν ὄλῳ δραχ. Οὕτωςί ὅμως θεμελιουμένη ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις νόμῳ ἀστήρικτος ἐστί, διότι κατὰ τ' ἄρθρα 53 καὶ ἐπ. τοῦ ὑπ' ἀριθ. 332 Νόμου, τὰ ὑπὸ τῶν προεκτάσεων, οὐ μόνον τῶν Δημοσίων καὶ δημοτικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγροτικῶν ὁδῶν, καταλαμβάνόμενα γήπεδα τὰ ἐντὸς τῶν κομποπόλεων κείμενα—ὁμολογεῖται δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐν τῇ αἰτήσει του καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν φράσεων ὅτι ἀεπὶ τῆς λεωφόρου Χανίων Χαλέπας τῆς πόλεως Χανίων κ.λ.λ.» ὅτι ἡ ἐπισκευαζομένη ὁδὸς ἐντὸς τῆς πόλεως Χανίων κεῖται, ἡ τοιαύτη δὲ δικαστικὴ ὁμολογία ἔχει πλήρη ἰσχὺν καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ὡς διὰ τῶν προτάσεων του πειράται ὁ αἰτῶν εἰμὴ κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ἐὰν ἐγένετο ἐκ πλάνης περὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, τοιαύτην ὅμως πλάνην δὲν ἐπικαλεῖται—ἀποζημιοῦνται ὑπὸ τῶν παροδίων, ἐὰν αἱ καταλαμβάνουσαι ταῦτα ὁδοὶ δὲν ὑπερβαίνουνσι τὰ 12 μέτρα καὶ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ ἠθέλεν εἶσθαι ἀνώτερον τῶν 12 μέτρων ἐπιβαρύνεται τὸ Δημοσίον καὶ ὁ Δῆμος διὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἀφαιρουμένων ἐκατέρωθεν ἐξ ἐκάστου πλαγίου 6 μέτρων, δι' ὃ ὑπόχρεοι εἰσὶν οἱ παρόδιοι. Μὴ ἰσχυρισθέντος δὲ οὐδὲ ἰσχυριζομένου τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἡ ἐπισκευαζομένη δημοσία ὁδὸς καὶ διαπλάτυνσις τῆς γεφύρας ἀποτελούσης καὶ ταύτης μέρος τῆς ὁδοῦ εἶναι ἀνωτέρα τῶν 12 μέτρων, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις, ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης ζητεῖται ἀποζημίωσις διὰ κατάληψιν γηπέδου ἐστὶ ἀπορριπτέα. Ἀριδιόλως δὲ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ 332 Νόμου, ὅτι εἰς τὴν ἐννοίαν αὐτοῦ προσπίπτει ἐκτὸς τῆς

κατασκευῆς καὶ ἐπεκτάσεως καὶ ἡ διαπλάτυνσις] καὶ ἐπισκευὴ τῶν ὁδῶν.

Ἀριθμ. ἀποφ. 53: 1914 (*)

(Εἰσηγητῆς ὁ κ. Ἑμμαν. Μελισσειδης, ἐφέτης)

Ἔννοια τοῦ ἀρθρου 776 Κρητ. Ἀστ. Κώδικος. Προϋποθέσεις ἀνατοκισμοῦ μισθωμάτων.

— Αἱ περὶ τόκων διατάξεις εἰσὶ δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 776 Κρητ. Ἀστ. Κώδικος ἵνα χωρήσῃ τόκος ἐπὶ μισθωμάτων, τοὔτέστιν ἀνατοκισμὸς (διότι καὶ τὰ μισθώματα εἰσὶν ὁ τόκος τοῦ μισθωθέντος κεφαλαίου) ἀπαιτεῖται 1) συμφωνία περὶ τούτου ἢ ἐγερσις τῆς ἀγωγῆς 2) καθυστέρησις τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ 3) ἡ συμφωνία νὰ γίνεταί ἢ ἡ ἀγωγή νὰ ἐπιδίδηται μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους.

Ἐκ δὲ τῶν ὅρων τούτων τοῦ νόμου, σαφῶς παρέπεται, ὅτι συμφωνία περὶ τοιούτου ἀνατοκισμοῦ γενομένη ἐκ προοιμίων εἶναι ἀκυρος καὶ ὅτι πλὴν τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἄλλο μέσον ὀχλήσεως πρὸς ἑναρξιν τῆς τοιαύτης τοκοδοσίας δὲν εἶναι δυνατόν, ὁ ρηθεὶς δὲ νόμος καθὼ ῥυθμίζων θέμα δημοσίας τάξεως ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν ἔχων ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ζητουμένων ἐπιτοκίων, ἀδιαφόρως ἂν οἱ σχετικοὶ τόκοι (μισθώματα) παρήχθησαν καὶ ἡ ἐξ ἧς οὗτοι πηγάζουσι σύμβασις κατηρτίσθη πρὸ τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος τοῦ εἰρημένου νόμου (Α. Παγ.ου 267 : 1905)

Ἐπειδὴ τούτων τεθέντων ἔπεται, ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς ζητουμένων ποσῶν, ὡς καθυστερουμένων μισθωμάτων, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ τόκος ἀπὸ τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1904 (ὅτε ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος

(*) Πρὸβλ. αὐτόθι τόμ. 1. σελ. 38.

Κρήτης) ἀφοῦ τὸ ἐπιτάσσον ταμεῖον δὲν ἐπικαλεῖται ὡς συν-
τρέξαντα τὰ διαλειφθέντα στοιχεῖα τοῦ νόμου, ἥτοι συμφω-
νίαν μετὰ παρέλευσιν τοῦ ἔτους ἢ ἀγωγὴν* ὁ δ' ἐν ἄρθρῳ 12
τῆς διακηρύξεως ἐνδιαλαμβανόμενος ὅρος τοῦ ἀνατοκισμοῦ
εἶναι ἄκυρος κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ὡς ἐκ προοιμίων καταρτισθεὶς
καὶ συνεπῶς δεκτὴ καθίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, ὡς ἐναντίον
τῶν ἐκτεθεισῶν προϋποθέσεων δεξαμένης τῆς ὑπ' ἀριθ...
ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὀρθὸν τὸν ἐν τῇ διαληφθείσῃ ἐπιταγῇ
γενόμενον λογαριασμὸν ἐκ τοκισμοῦ τῶν καθυστερουμένων
δόσεων τῶν μισθωμάτων.

Ἀριθ. ἀπ. 54 : 1914

(Εἰσηγητῆς : ὁ κ. Ἐμ. Μελισσειδης, Ἑρέτης)

Ἐξαιρέσις μάρτυρος συγγενοῦς ἐκ κηδεστίας. Πότε ἐκλείπει
ὁ λόγος οὗτος.

Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Ν. Φ. δὲν τυγχάνει ἐξαιρετέος ὡς ὁ
πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου ἠτήσατο διότι, ὡς δὲν ἀμφισβη-
τεῖται, ἡ σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος (μεθ' ἧς ὁ μάρτυς συνεδέετο
διὰ συγγενείας 4ου βαθμοῦ ἐκ πλαγίου) ἀπεβίωσε. Συνεπῶς ἐξέ-
λιπεν ἐντεῦθεν ὁ μετὰ τοῦ διαδίκου ἐκ κηδεστίας δεσμός (*)
κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου 315 § 6 τῆς Κρητ. Πολ. Δικονο-
μίας (Α Π. 2 τοῦ 1912).

Ἀρ. ἀποφ. 59 : 1914

(Εἰσηγητῆς : ὁ κ. Ι. Βελιμέζης, Πρ. Ἑρετῶν)

Ἐπὶ πληρεξουσιότητος δὲν ἐπιτρέπεται ὡς ἀποδεικτικὸν
μέσον ὁ ὄρκος.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ

(*) Ἡ ἀγχιστεία παύει μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου τοῦ παραγαγόντος
αὐτὴν παραμενόντων μόνον τῶν ἐκ τοῦ γάμου κωλυμάτων (Εἰσηγ.
§ 6 καὶ 7 (1. 10))

ἔφεσις του, ἐρήμην τοῦ ἐφesiδλήτου Δημοσίου ὡς κληθέντος πρὸς περαιτέρω συζήτησιν καὶ μὴ ἐμφανισθέντος δὲν κρίνεται νόμιμος, διότι ὁ πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου Ι. Σ. πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ κλήσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐξ οὐδενὸς πληρεξουσίου ἐγγράφου προσαγομένου προκύπτει ὅτι οὗτος εἶναι ἢ ἡτο διωρισμένος πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου ἢ ὅτι ἔχει ἀναγνωρισθῆ τοιοῦτος εἰς προηγουμένην συζήτησιν ἢ δ' ἐπαγωγὴ ὅρκου ἐκ μέρους τοῦ αἰτούντος πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ὁ εἰς ὃν ἐπεδόθη ἡ κλήσις ἔχει διορισθῆ πληρεξούσιος τοῦ ἐφesiδλήτου Δημοσίου ἐστὶ νόμῳ ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ὅρκος δὲν ἐπιτρέπεται ὡσάκις ὑπὸ τοῦ Νόμου καθιερώθη εἰδικὸν μέσον ἀποδείξεως (ἄρθρον 337 καὶ 97 Πολ. Δικονομίας Κρήτης) οἷον ἐπὶ τοῦ προειμένου ἡ πληρεξουσιότης ἀποδεικνύεται μόνον διὰ προσαγωγῆς πληρεξουσίου ἐγγράφου ἢ δι' ἐκθέσεως ἢ πρακτικοῦ τοῦ διορισμοῦ ἐνώπιον Δικαστηρίου...

Ἀριθ. ἀποφ. 70 : 1914

(Εἰσ η γ η τ ης (†) Ἀγνο. Κοντόπουλος, ἐφέτης)

Διαζύγιον. Βάρος ἀποδείξεως.

—“Ὁρκος δὲν ἐπιτρέπεται ἐφ' οἰουδήποτε λόγου διαζυγίου.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ἐσφαλμένως ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων δὲν ἔταξεν ἴδιον θέμα ἀποδείξεως τῶν πρωτοδίκων ἰσχυρισμῶν της, ὅτι δηλ. ἡ ἐκ μέρους αὐτῆς ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου ἐγένετο ἐξ ἀνάγκης συνεπείᾳ τῶν ἀπειλῶν τοῦ συζύγου της καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ ἀπολογία ἀναφερομένων λόγων, δὲν κρίνεται νόμιμος, διότι ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ εἰμὴ ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ἄρνησις τῆς βάσεως τῆς περὶ διαζυγίου αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οὐχὶ δηλονότι ἐκουσίως ἀπεμακρύνθη τῆς συζυγικῆς οἰκίας ὡς ἀναφέρει ἡ αἰτησις, ὅπερ προδή-

λως εἶναι ἄρνησις καὶ οὐχί, ὥς ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐν-
στασις, ὥς μὴ ἔχουσα πρὸ πάντων ἰδίαν βάσιν, ὅπερ εἶναι τὸ
οὐσιῶδες στοιχείον ἐνστάσεως. Ὁρθῶς ἄρα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπό-
φασις δὲν ἔταξεν ἰδιον θέμα ἀποδείξεως πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ τοι-
ούτου ἰσχυρισμοῦ, εἰς οὗτινος τὴν ἀπόδειξιν ἀνταποδεικτικῶς
ἠδύνατο νὰ προβῇ ἡ ἐναγομένη, ὅπερ καὶ ἐπραξεν, ὥς προκύ-
πτει ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέ-
σεων.

Ἐπειδὴ τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου παρὰ τοῖς ἐναγομένοις
πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς τὸ Δικαστήριον κρίνει ἀ-
παράδεκτον, καθόσον τὸ διαζύγιον δὲν δίδεται τῇ συναινέσει
τοῦ ἐνὸς ἢ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει λόγων
ὠρισμένων, ἀποδεικνυομένων ἀληθῶν. Ὁ ὅρκος κατ' ἀκολου-
θίαν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν συζύγων ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὁποίου ἡ μὴ
θα θεωρηθῇ ὁ σύζυγος ὁμολογῶν τὸν λόγον τοῦ διαζυγίου
ἀνευνομικοῦ ἀποτελέσματος θα εἵναι διότι ἡ ὁμολογία ὥς ἐρρέθη
τοῦ λόγου τούτου δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον ἡ
πραγματικὴ αὐτοῦ ἀπόδειξις, κατὰ τοῦτο δέ, διότι ἐν ἐναντίᾳ
πεδιπτῶσι θα ἐδημιουργεῖτο προδήλως τὸ κατὰ συναίνεσιν
διαζύγιον, ὅπερ ὁ νόμος ἀπαγορεύει.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθμ. ἀποφ. 46: 1919

(Εἰσηγητῆς) (*) ὁ κ. Μιχ. Ἀλιφέρης, Πρ. Πρωτοδ. γυν' Ἐφέτης

Ἡ Ἑλληνικὴ Πολ. Δικονομία χρῆσιμεύει ὥς ἐρμηνευτικὸς
γνώμων τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας.

(*) Τοῦ αὐτοῦ Εἰσηγητοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐν σελ. 42 τοῦ παρόντος
τόμου δημοσιευθεῖσα ἐτέρα ἀπόφασις τοῦ ἰδίου Πρωτοδικείου, ἐξ ἀδελ-
φίας ὅμως τυπογραφικῆς παρῃλλάγῃ ἐκεῖσε τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἐν
λόγῳ Εἰσηγητοῦ.

- Ἐπίθεσις σφραγίδων ὡς προφυλακτικὸν μέτρον. Πότε ἡ γυνὴ αἰτεῖται ταύτην ἐπὶ τῆς προικῶς περιουσίας της.
- Τύχη προικός ἀπροσπορίστου, λυομένου τοῦ γάμου διαζυγίῳ.

Ἰεπειδὴ ναὶ μὲν ἰσχύει ἐν Κρήτῃ εἰδικὴ Πολ. Δικονομία, ἥς αἱ διατάξεις εἰσὶν ἐφαρμοστέαι ἐπιτακτικῶς ἐν ταῖς ἀναφυομέναις ἐν Κρήτῃ δίκαις καὶ ἐπομένως ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν τοιαύτῃ, ἀλλ' ἢ ἐν λόγῳ Δικονομία κατὰ γνώμην τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς σύνταξιν ταύτης (ὄρα εἰσηγητ. ἐκθεσιν) βάσιν κατὰ τὸ πλεῖστον ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν Πολ. Δικονομίαν ἥς αἱ διατάξεις τῶν σχετικῶν ἄρθρων θέλουσι χρησιμεύσει ὡς ἐρμηνευτικὸς γνῶμων τῶν σχετικῶν ἄρθρων τῆς Κρητ. Πολ. Δικονομίας ὅπερ κατὰ νόμον δὲν ἀπαγορεύεται.

Ἰεπειδὴ πᾶς δανειστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ ὑπὲρ τῶν δικαιομάτων του ὅσα ὁ νόμος ἐπιτρέπει προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ὡς ὁ νόμος ὀρίζει καὶ τοιαῦτα εἶναι μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἡ ἐπίθεσις σφραγίδων αἰτνες τίθενται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου ἐπὶ τῇ αἰτήσεϊ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ἐπομένως τύποις καλῶς ἐγένετο ἡ ἐπίδικος σφράγις ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν αὕτη ἐρείδεται καὶ κατ' οὐσίαν ἐπὶ τοῦ νόμου, περὶ οὗ κατωτέρω γενήσεται λόγος, ὡς ἐπίσης καλῶς καὶ νομίμως αἰτεῖται ἡ ἄρσις τούτων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀφοῦ οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν συμφωνοῦσιν εἰς τὴν ἄρσιν τούτων καὶ ἐπομένως δεκτὴ τύποις καθίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις καὶ ἐξεταστέα ἐστὶν καὶ οὐσία, (ὄρα ἄρθρα Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας 773 ἐπ. 776 ἐπ. 795 ἐπ. 798 ἐπ. 806—807 ἐπ. καὶ ἄρθρα Ἑλληνικῆς Πολ. Δικονομίας 492—1025 ἐπ. 1029 § 5—1049 ἐπ. 1052 ἐπ. 1062 καὶ 1063 ἐπ. Πρὸβλ. καὶ ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 38 : 1917 θέμ. Κ Η σελ. 426 καὶ ἀπόφασις Ἐφ. Ναυπλίου 206 : 1909 θέμ. τόμ. ΚΑ σελ. 462).

Ἰεπειδὴ ναὶ μὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι συνεστῶτος τοῦ γάμου ὁ σύζυγος εἶναι κύριος τοῦ προικῶν καὶ δύναται νὰ χρησιμο-

ποιῇ ὥς ὁ κύριος καὶ νὰ πωλῇ ταῦτα ὁσάκις ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτρέπεται τοῦτο (προικῶν ἀκίνητα διατετιμημένα, κινητὰ ἐπιτροπεύεα, οὐχὶ αὐτὰ ταῦτα ὥς ἐδόθησαν, ἀλλ' ἕτερα τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας) ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ αἰτήσεται τὴν ἐξασφάλισιν τῶν προικῶν της, ὁσάκις αὕτη διατρέχει κίνδυνον ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς της καὶ τρίτου καὶ συνεστῶτος τοῦ γάμου καὶ ἐνὶ περιπτώσει καθ' ἣν ἐγένετο ἑναρξίς λύσεως τοῦ γάμου δι' ἓνα ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων λόγων διαζυγίου, διότι λυθέντος τοῦ γάμου λόγῳ διαζυγίου, ὁ σύζυγος ὑποχρεωθήσεται νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν προῖκα συμφώνως τῇ συστάσει ταύτη (διατετιμημένη, ἀδιατίμητος, αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐν προικὶ δοθέντα ἢ δυνάμει συμφωνίας ἕτερα τῶν αὐτῶν ἀξίας καὶ γένους) καὶ ἐπομένως συμφέρον ἄμεσον ἔχει ἡ γυνὴ ὅπως ὑφίσταται ἡ προῖξ αὐτῆς, καθ' ὅν χρόνον θέλει ἀναβιώσῃ ὁλόκληρον τὸ ἐπὶ ταύτης δικαίωμά της, λυθέντος τοῦ γάμου, εἴτε λόγῳ διαζυγίου εἴτε λόγῳ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς της καὶ διὰ τοῦτο δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐνασκήσῃ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς τριτανακοπῆς κατ' ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τρίτων καὶ ἐπιρρεαζουσῶν τὴν προῖκά της, ἢ νὰ αἰτήσεται συντηρητικὰ μέτρα ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα χωρὶς τούτων ἕνεκα ν' ἀλλοιωθῇ τὸ παραπαν ἡ ἐννοία τῆς προικὸς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς. (Πρὸς. περὶ ὧν ἐν γένει Κρασσᾶ οἰκογεν. δίκαιον ἐκδοσὶς Β' § 115—116, 117—118—126—148 Ἐπίσης ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 272: 1908 καὶ ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 652 : 1909 ἐν Θέμιδ. Τόμ. Κ Α'. σελ. 318 καὶ 311. Ἐγχειρ. Πολ. Δικον. Οἰκονομ. Λιβαδᾶ § 151 σημ. 5).

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαγομένου ᾧδ' ἐν ἀντιγράφῳ ὑπ' ἀριθ. 8953 (1908) προικοσυμφώνου δεικνύεται ὅτι συνέστη προῖξ καὶ δὴ ἀπροσπόριστος τοιαύτη ἀδιατίμητος, συνισταμένη ἐξ ἀκινήτων καὶ κινητῶν πραγμάτων καὶ ὧν κινητῶν ὠρίσθη ἡ

ἀξία οὐχὶ λόγῳ διατιμῆσεως, ἀλλ' ὅπως ἐν περιπτώσει ἐπιστροφῆς τῆς προικὸς καὶ ἀδυνάτου οὐσης τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν τούτων τῶν κινητῶν, ἀπαλλαγῇ ἡ γυνὴ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀξίας τῶν κινητῶν τούτων καὶ οὐδὲν ἕτερον, καθόσον ἐπὶ τῆς τοιαύτης διατιμῆσεως τῆς ἐν ταῖς πλαγαῖς ἡμῶν ὀνομαζομένης «dos taxationis gratia aestimata» ὁ ἀνὴρ ἐνέχεται διὰ τὰ προικῶταυτα διὰ «culpa levis in abstracta» καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν (σύζυγος) ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου λόγῳ διαζυγίου ὑποχρεωθῆσεται ὅπως ἐπιστρέψῃ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐν προικίδοθέντα κινητὰ. τοῦτο ὁμοῦς δὲν κωλύει τὸν ἄνδρα ὅπως ἐκποιήσῃ τὰ κινητὰ ταῦτα καὶ συνεστώτος τοῦ γάμου διότι οὐδὲν ἐκ τοῦ νόμου πρὸς τοῦτο ὑπάρχει κώλυμα. (Ὁρα Κρασοῦ Οἴκογ. Ἔκδοσις Β'. § 126 σημ. 11 § 118 σημ. 7. Ἐπίσης Πολυγένοῦς πραγματεία περὶ προικὸς τόμος 1 § 25, τόμ. II § 99 ἐπ. καὶ ἰδίᾳ 105 ἐπ.)

Ἐπειδὴ ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀνεπτύχθη συμφῶνως τῷ ἀρθρῷ 773 § 1 δύναται πᾶς δανειστὴς νὰ λάβῃ ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου του ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ὅσα ὁ νόμος ἐπιτρέπει καὶ διὰ δικαιώματά του ἢ καὶ ἐξ ὅρου τινὸς ἐξήρτωνται καὶ μὴκέτι ἐπειλημμένα εἰσιν, ἀλλὰ καὶ μέλλοντα τοιαῦτα ὡς εἶναι καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καθ' ἧς ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προῖκα τῆς, καθόσον ἐγένετο ἐναρξίς λύσεως τοῦ γάμου διὰ διαζυγίου καὶ ἐπομένως ἤρξατο ἡ πιθανότης, ὅτι θὰ ἐπιστραφῇ ἡ προῖξ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου καὶ δι' ἣν ἔχει ἡ σύζυγος τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου νὰ αἰτησῇται τὰ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα προφυλακτικὰ μέτρα (τοιοῦτο εἶναι καὶ ἡ σφράγισις τῶν προικῶν κινητῶν) πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς.

NOMIKA ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Μελέτη

Ἰνδού Σαμουηλίδου
Δικηγόρου

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΥΖΥΓΩΝ ΚΑΤ' ΙΟΥΔΑΪΚΟΝ ΝΟΜΟΝ.

ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΡΙΔΩΝ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΝΘΕΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους καὶ τέλος)

Στηριζόμενοι εἰς τὴν ρῆσιν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς (Γενεσ. β'. 24 — Πρβλ καὶ Ἐπιστολ. Παύλου πρὸς Ἐφεσίους Ε, 31) ἔχουσιν οὕτω « καὶ ἐγκαταλείψει ὁ ἀνὴρ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἵνα ᾧσιν οἱ δύο σὰρξ μία » ἐθέσπισαν, ὅτι ἂν ἡ οἰκογενειακὴ εἰρήνη ἐξέλιπε, συνεπείᾳ ἐρίδων μεταξὺ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρὸς τῆς συζύγου ὑποχρεοῦται ὁ σύζυγος νὰ συγκατοικήσῃ ἐν ἰδίᾳ κατοικίᾳ μετὰ τῆς συζύγου. Ὡς κύρωσις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης θεοπίζεται ὅτι πρὸς τοῦτο καλεῖται ὁ σύζυγος ἐνώπιον τοῦ Ραββινικοῦ Δικαστηρίου, διατάσσοντος τὸν χωρισμὸν πενθερᾶς καὶ νύμφης μεθ' ἧς διατάσσεται ὁ ἀνὴρ νὰ συγκατοικήσῃ ἐν ἀρνήσει δὲ ὀρίζεται ὑπὲρ τῆς συζύγου ἀνάλογος διατροφή (Ταλμούδ *Ketouba'ah* καὶ *Σιουλχάν Ἀρούχ* Κεφ. 74 — "Ora *Code Civil et Penal du Judaïsme par Jean de Payry* ἄρθρον 408 *Bibliothèque Orientale Elzevirienne*, ἔκδοσις *Ernest Leroux Paris 1896*).

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων εἰς τὰς νέας χώρας προκειμένου περὶ Ἰσραηλιτῶν;

Φρονῶ, ὅτι ὁ σύζυγος, καλούμενος, δὲ ἐξωδίκου προσκλήσεως, ὑπὸ τῆς συζύγου, ὅπως ἀπομακρύνῃ τῆς συζυγικῆς οἰκίας τὴν πενθεράν, καὶ μὴ συμμορφούμενος δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς διατροφήν τῆς συζύγου, ἀπομακρυνόμενος τῆς οἰκίας ἐν ᾗ κατοικεῖ ἡ πενθερά, καθόσον τεκμαίρεται νομίμως, ὅτι κακοποιεῖ τὴν νύμφην.

ΝΕΟΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΞ ΑΔΙΑΘΕΤΟΥ (*)

Α'.

Γνωμοδοτήσεις

Ν. Κουσουρελάκη

Δικηγόρου

Καλοῦμαι νὰ γνωμοδοτήσω ἐπὶ τοῦ ἐξῆς θέματος:

«Ὁ Α. συνδεθεὶς διὰ γάμου μετὰ τῆς Β. ἀπέκτισε δύο τέκνα τὰ Γ. καὶ Δ. Ἀποθανούσης τῆς Β, ὁ Α. ἤλθεν εἰς δεύτερον γάμον ἐξ οὗ ἀπέκτισε καὶ τρίτον υἱὸν τὸν Ε. Ἀποθωσάντων τῶν γονέων ἀπέθανε καὶ ὁ υἱὸς Γ, ὅστις ἀφῆκε τέσσαρα τέκνα τὰ Ζ Η Θ Ι καὶ τρεῖς ἐγγόνους ἐξ ἐτέρου υἱοῦ θανόντος τοῦς Μ Δ Ν. Ἦδη ἀπέθανε καὶ ὁ Δ ἄγαμος καὶ ἀδιάθετος.—Ἐρωτᾶται. Τίνες τῶι ἐπιζώντων Ε Ζ Η Θ Ι, Μ Δ Ν ὑπείσέρχονται εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Δ καὶ κατὰ τίνα μοῖραν;»

Ἀπαντῶ. «Κατὰ τὸν νόμον 2310 τοῦ 1920 κανονίζοντα τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴν καὶ ρυθμίζοντα ἄλλως ἢ παρὰ Βυζαντινοῖς τὴν μεταξὺ ἀμφιθαλῶν καὶ ἐτεροθαλῶν ἀδελφῶν διαχρισινπάντες οἱ ἐπιζώντες ὑπείσέρχονται εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Δ.

Ἡ κληρονομία δὲ μεταξύτων διανεμηθήσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 2310 ὡς ἐξῆς: Ὅλη ἡ περιουσία τοῦ Δ θὰ διαιρεθῇ εἰς δύο ἴσας μερίδας ἀντιστοιχοῦσας εἰς τοὺς ἀνιόντους τοῦ Δ (Α καὶ Β).

(*) Καταχωροῦμεν τρεῖς γνωμοδοτήσεις ταυτοσήμους ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, σπουδαιοτάτου οὐ μόνον διὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ νεωτέρου ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικοῦ δικαίου, καινοτομήσαντος πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς διακρίσεως μεταξὺ ἐτεροθαλῶν καὶ ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν τοῦ Ρ. Δ. ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συχνὴν αὐτοῦ χρῆσιν ἐν τῇ πρακτικῇ. Ἡ σαφὴνεια δὲ καὶ ἡ καθ' ὅλα σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ νόμου 2310 (Ἴδε Ν. Νόμοι τόμ. 6 σελ. 1449) ἀναλυτικότης, αἱ ὁποῖαι διακρίνουν καὶ τὰς δύο γνωμοδοτήσεις τῶν ἐγκρίτων τῆς πόλεως μας συναδέλφων κ. κ. Ν. Κουσουρελάκη καὶ Α. Ἀνθούση, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ κύρωσις οὕτως εἰπεῖν τῶν γνωμοδοτήσεων αὐτῶν μετὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ὑπερόχου νομοδότητος τῶν Ἀθηνῶν κ. Κ. Ρακτιδάν, καθιστῶσι περαιτέρω ἀπασχόλησιν περιττήν.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις πρὸς, καὶ «Συστηματικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἐλ-λινικοῦ Κληρον. Δικαίου τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς» ἐν Ἐφημ. Νομολογίας Μπαλάνου τόμ. Μ. σελ. 193 καὶ ἐφεξῆς.

Ἐκ τῶν δύο τούτων μερίδων ἡ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἀνιοῦσαν Β θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῆς, ἦτοι εἰς τὰ τέκνα τοῦ Γ καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ καὶ θὰ λάβωσι τὰ μὲν τέκνα Ζ Η Θ Ι τὸ 1)5 τῆς μερίδος ταύτης ἦτοι τὸ 1)10 τῆς ὅλης κληρονομίας οἱ δ' ἐγγονοὶ Λ Μ Ν τὸ 1)30 ἕκαστος (τὴν μερίδα δηλ. τοῦ θανόντος πατρὸς των Κ, ἦτοι ἐπέρχεται διαδοχῇ κατὰ ρίζας). Ἐκ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν γεννήτορα Α, θὰ λάβωσι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ε τὸ ἡμισυ τοῦ ἡμίσεος τούτου ἦτοι τὸ 1)4 τῆς ὅλης κληρονομίας καὶ τὸ ἕτερον 1)4 οἱ κατιόντες τοῦ Γ κατὰ τὴν εἰρημένην ἀναλογίαν τῆς κατὰ ρίζας διαδοχῆς ἦτοι τὰ τέκνα αὐτοῦ τὸ 1)20 ἕκαστον καὶ οἱ ἐγγονοὶ 1)60 ἕκαστον.

Συμψώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω αἱ μερίδες συμποσοῦνται ὡς ἐξῆς: Ὁ μὲν Ε θὰ λάβῃ τὸ 1)4 τῆς ὅλης κληρονομίας οἱ δὲ Ζ Η Θ Ι ἀνὰ 3)20 ἕκαστος καὶ οἱ Λ Μ Ν ἀνὰ 1)20 ἕκαστος.

Β'.

Γνωμοδότησις

Κ. Ρακτιδάν

πρῶτον Ὑπουργ. Δικαιοσύνης

«Υπὸ τὰς ἐκτιθεμένας περιστάσεις (*) νομίζω, ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται κληρονομία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2310 δεόν νὰ ρυθμισθῇ ὡς ἐξῆς:»

«Ἡ δὲ περιουσία διαιρεῖται εἰς δύο ἡμίτη ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰς μερίδας τῶν προαποβιωσάντων γονέων Α καὶ Β.

Τὸ ἡμισυ, τῆς μητρὸς Β, θὰ περιέλθῃ ἐν διαδοχῇ κατὰ ρίζας εἰς τοὺς ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Γ ἐγγόνους Ζ Η Θ Ι ἀνὰ 1)10 καὶ εἰς τὰ τέκνα τοῦ Κ, ὁμοῦ λαμβάνοντα 1)10.

Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἡμίσεος τοῦ πατρὸς Α, συντρέχει ὁ τε υἱὸς αὐτοῦ Ε κατὰ 1)4 καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἐτέρου υἱοῦ Γ ἐγγονοὶ ἀνὰ 1)2) ὡς καὶ ἡ ρίζα τῶν δισεγγόνων.

Κατὰ ταῦτα θὰ λάβουν ἐν συνόλῳ ὁ Ε 1)4 οἱ Ζ Η Θ Ι ἀνὰ 3)20 καὶ οἱ Λ Μ Ν ἀνὰ 1)20.

(*) Ἐτέθη αὐτῷ τὸ ἴδιον ἐρώτημα ἐφ' οὗ ἡ προηγουμένη γνωμοδότησις.

Ἐάν ἐξῇ ὁ Δ (ἀμφιθαλὴς ἀδελφός) θὰ ἐλάμβανεν αὐτός μὲν 3)4 ὁ δὲ Ε (ἐτεροθαλὴς) 1)4. Τὰ 3)4 τ' ἀποτελοῦντα τὴν μερίδα τοῦ Δ περιέχονται ἤδη εἰς τοὺς κατιόντας αὐτοῦ ἐπιμεριζόμενα κατὰ ρίζας ὡς ἄνω.

Γ'.

Γνωμοδοτησὶς

*Αντ. *Ανθοῦση

Δικηγόρου

Τὸ ἐρώτημα τὸ ὑποβληθὲν μοι εἶναι διμερές:

«Ἡ Δ ἀποβιώσασα κατέλιπε πλησιεστέρους συγγενεῖς τὴν ἐτεροθαλῆ (ὁμοπάτριον) ἀδελφὴν Ε καὶ τὰ τέκνα Ζ Η Θ Ι τοῦ προαποβιώσαντος ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ τῆς Γ, ὡς καὶ τὰ τέκνα Δ Μ Ν τοῦ προαποβιώσαντος ἀδελφοπάιδος τῆς Κ, υἱοῦ τοῦ αὐτοῦ ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ τῆς Γ. Ἐρωτᾶται: Π ρ ῶ τ ο ν· ἐάν ἡ ἐτεροθαλὴς ἀδελφὴ Ε συντρέχη εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς Δ καὶ ποίαν κληρονομικὴν μερίδα λαμβάνει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νεοροῦ νόμου 2310 Δ ε υ τ ε ρ ο ν· ἐάν εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς Δ συντρέχουσι καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κ, υἱοῦ τοῦ Γ, αἵτινες τυγχάνουσι δισέγγονοι τοῦ πατρὸς Α καὶ τῆς μητρὸς Β τῆς κληρονομουμένης».

α' Ἀπαντῶ ἐπὶ τοῦ πρώτου.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου τούτου, ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομῶν καλοῦνται οἱ γονεῖς τοῦ κληρονομουμένου καὶ ἐκ τῶν κατιόντων αὐτῶν τὰ τέκνα, οἱ ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι. Ὡς ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης καὶ τῆς διατυπώσεως τῶν ἄλλων βρισκῶν τοῦ Νόμου τούτου ρυθμίζοντος τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴν, σαφὲς προκύπτει ὅτι ὁ νέος νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται μνείαν περὶ ὁδελφῶν, οὔτε συνεπὶς διάκρισιν μεταξὺ ὁμοπατρίων καὶ ὁμομητρίων, ἀμφιθαλῶν καὶ ἐτεροθαλῶν ἀδελφῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφοπάιδες δὲν καλοῦνται ὡς τοιοῦτοι ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κληρονομίαν προαποβιώσαντος ἀδελφοῦ ἢ θείου, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοῦ κληρονομουμένου ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων τὰ τέκνα οἱ ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι αὐτῶν.

Κατὰ ταῦτα ἡ προκείμενη κληρονομία τῆς Δ θὰ μερισθῇ εἰς δύο ἴσας μοίρας, ὧν ἡ μία θὰ περιήρχετο εἰς τὸν πατέρα τῆς Α,

ἡ δὲ ἄλλη εἰς τὴν μητέρα τῆς Β, ἐὰν οὗτοι ἔζων. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἀμφότεροι ἔχουσι προαποβιώσει ἡ μὲν εἰς τὸν πατέρα προσήκουσα μερίς — τοῦ ἡμίσεος τῆς κληρονομίας — θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς ἐπιζῶντας κατιόντας αὐτοῦ κατ' ἰσομοιρίαν, κατὰ τὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ τοῦ νόμου ρυθμιζομένην σειράν, τοιοῦτοι δὲ κατιόντες τοῦ πατρὸς Α τυγχάνουσιν ἡ ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου αὐτοῦ θυγάτηρ τοῦ Ε ἑτεροθαλῆς ἀδελφὴ τῆς κληρονομουμένης καὶ τὰ τέκνα καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ προαποβιώσαντος υἱοῦ αὐτοῦ Γ οἵτινες ὑπείσερχονται εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς τῶν τούτου καὶ πάππου Γ. Ὅθεν ἐκ τοῦ ἡμίσεος τούτου — τῆς εἰς τὸν πατέρα Α προσήκουσας μερίδος — ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς Δ, τὸ ἥμισυ, ἦτοι τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὅλης κληρονομίας θὰ λάβῃ ἡ ἑτεροθαλῆς ἀδελφὴ Ε, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ (ἕτερον τέταρτον τῆς ὅλης κληρονομίας) θὰ λάβωσιν οἱ κατιόντες τοῦ Γ. Ἡ ἑτέρα δ' εἰς τὴν μητέρα τῆς κληρονομουμένης Β προσήκουσα μερίς τοῦ ἄλλου ἡμίσεος τῆς κληρονομίας θὰ περιέλθῃ κατὰ τὰ ἑνωτέρω εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῆς τῆς Β, οἱοι τυγχάνουσι τὰ τέκνα καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ υἱοῦ τῆς Γ, εἰς οὓς οὕτω περιέρχονται ἐκ μέρους μὲν τοῦ πατρὸς Α τὸ $\frac{1}{4}$ ἐκ μέρους δὲ τῆς μητρὸς Β τὰ $\frac{3}{4}$ καὶ συνεπῶς τὰ $\frac{3}{4}$ τῆς ὅλης κληρονομίας τῆς κληρονομουμένης Δ».

* *

« Ἀπαντῶ καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου. — Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 2ου τοῦ Νόμου 2310, διατυπωθεῖσα ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ἁρθροῦ 1925 τοῦ Γερμανικοῦ Α στ. Κώδικος ἐκαινοτόμησε κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐνῶ ἡ διάταξις τοῦ Γ. Α. Κώδ. οὐδὲνα τίθησι περιορισμὸν ἐν τῇ κατιούσῃ σειρά τῶν εἰς τὴν θέσιν τῶν γονέων ὑπείσερχομένων κατὰ ρίζας κατιόντων, αἱ διατάξεις τοῦ ἡμετέρου νόμου περιορίζουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐν τῇ κατιούσῃ ταύτῃ σειρά μέχρι τοῦ βαθμοῦ μόνον τῶν διαεγγόνων, οἱ πέραν δὲ τοῦ βαθμοῦ τούτου κατιόντες δὲν κληρονομοῦσιν. Ἐφ' ὅσον ἐπομένως τὰ τέκνα τοῦ Κ ἐπέχουσι θέσιν διαεγγόνου τῶν Α καὶ Β — πατρὸς καὶ μητρὸς τῆς κληρονομουμένης — κληρονομοῦσι καὶ ταῦτα τοὺς δύο τούτους προπάππους ὑπείτερχόμενα εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς τῶν Κ.

Ὁρίζοντος δὲ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Νόμου ὅτι ἐὰν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ κληρονομουμένου δὲν ζῶσιν ὑπείσρχονται εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν οἱ ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ (ἄρθρ. 1ον) ἀναφερόμενοι γατιόντες αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ρυθμιζομένην διαδοχὴν κατὰ ρίζας τῶν κληρονόμων τῆς πρώτης ταύτης, ὀρεόμεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κ ἐν προκειμένῳ ὑπείσρχόμενα εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς των τούτου θὰ λάβωσιν δὲ αὐτοῦ κατ' ἰσομοιρίαν τὸ προσῆκον εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ Κ, ἐν πέμπτῳ τῶν 3)4 ἢ 15)20 ἥτοι τὰ 3)20 τῆς ὅλης κληρονομίας Ἐκαστον δὲ τῶν λοιπῶν τέκνων τοῦ Γ θὰ λάβῃ ἀνὰ 3)20 ἐκ τῆς κληρονομίας ταύτης (Ὁρα Staudinger τομ. 5 τοῦ συγγρ. αὐτοῦ *Comment B. L. B.* Σχόλιον ὑπὸ τὸ ἄρθρον 1925 Γερμαν. Κώδικος *Dernburh D. Burg Rech* Τομ. 6 ἀριθ. 16).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΝΕΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ»

Εἰς τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς τῆς «Νέας Δικαιοσύνης» ἡ Διεύθυνσις αὐτῆς εὐχεται, ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, πᾶν ἐπιθυμητόν.

Θ. Ε. Ἐνταῦθα Ἀπαντῶ ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός σας συντόμως: Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἱεροψάλτου δὲν εἶναι ἐκκλησιαστική. Ὁ Νόμος (Ὁργαν. Δικασ. ἄρθρον 276) ἐννοεῖ προδήλως ὡς ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, μόνον ἐκείνην, ἥτις εἶναι ὄντως τοιαύτη καὶ παρίσταται ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ ὑπὸ τῶν πνευματικῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. τοῦ Πατριάρχου, Μητροπολίτου, Ἐπισκόπου, Πρεσβυτέρου, Διακόνου καὶ ἐν γένει παντὸς θάμου ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα τὰ ἔργα τοῦ δικαστ. ὑπαλλήλου Μ. μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀναληφθεῖσαν ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσίαν τοῦ ἱεροψάλτου.

«Φίλον δικαστικόν Ἠράκλειον Εὐχαρίστως ἀπαντῶ. Ὑποστηρίζονται δύο δοξαστικαὶ ἀνέκδοτοι, ἡ δὲ θέματος τίθεται τὸ ἐρώτημα, τοῦτέστι ἂν ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις τῆς ἐπιπληξείας (ἄρθρον 305 Ὁργαν. Δικαστηρίων) ὑποβάλλεται πρὸς ἐπικύρωσιν ἢ μὴ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης. Ἐκτετέρα δὲ τούτων ἔχει καὶ δοξασιολογικὰς ὑποστηρικτάς. Καταφατικὴν γνώσιν ἀποδέχονται οἱ Φιλάρετος Ὁργ. Δικαστηρίων σελ. 681 σημ. 5 σελ. 204 σημ. 4, σελ. 684 σημ. 2—Δημητρακόπουλος δι' ἐγκυκλίου Ὑπουργ. Δικαιοσύνης 20685: 1911, ἐν τῇ Ἐπετηρίδι Ὑπ. Δικαιοσύνης τοῦ 1911 τεύχ. Β

σελ. 423—'Α Πάγος ἀποφ. 52: 1896 ἐν Θεμιδι τόμ. 7, σελ. 605—Γνωμοδότησις Εἰσαγγελέως 'Α. Πάγου 500: 1872 ἐν Συλλογῇ 'Αργυροπούλου, τόμ. Α σελ. 139. 'Α ρ ν η τ ι κ ῆ ν δε λύσιν ὑποστηρίζουν οἱ—Οἶκον, Λιθαδᾶς Πολ. Δικ. τόμ. 1 σελ. 111 σημ. 17—Εὐκλείδης Πολ. Δικον, τόμ. 1 σελ. 42 σημ. 42—Τσιθανόπουλος Γνωμ. 319: 1896 ἐν Συλλογῇ Μανωλίδου σελ. 226—'Επίσης γνωμ. ἴδιαν ἐν τῇ αὐτῇ Συλλογῇ 1421: 98 ἐν σελ. 329 καὶ 598: 93 ἐν σελ. 203.

Ἡ «Νέα Δικαιοσύνη» ἀποδέχεται μᾶλλον τὴν δευτέραν λύσιν τῆς μὴ ὑποβολῆς τῆς περὶ ἐπιπλήξεως πειθαρχικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον Ὑπουργόν, διότι μᾶς ἐνισχύει ἡ γραμματικὴ ἐρμηνεία τοῦ ἐρμηνευομένου ἄρθρου 300 εἰς ὃ σαφέστατα ἐκφράζει τὴν δοῦλυσίν του ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς φράσεως «ἐκτὸς ἐκείνων ὅσαι καταψηφίζουσιν ἐπιπλήξιν».

Κοὺς Κοὺς Μ' Γ' Πολιτικὴν δικ. 'Ηράκλειον καὶ Γεώργ. Ι. Ἀγγελιδάκην δικ. Πύργον Μονοφατίου. Ἐλήφθη ἐξάμνηνος συνδρομῆ σας, ἐνεγράφητε εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν μας καὶ ἀπεστάλησαν ἐκατέρω ὑμῶν καὶ τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς «Νέας Δικαιοσύνης» πάντα. Εὐχαριστοῦμεν.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν εἰς τὴν «Νέαν Δικαιοσύνην» δημοσιεύματα νὰ κόπτωσιν ἕκαστον ὀβόλον χάρτου (δικογράφου) εἰς 4 τεμάχια καὶ νὰ γράφωσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως αὐτῶν.

Οὐδεμίαν νέα αἰτησίς ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ γίνεται δεκτή, ἐὰν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, οὗδης προπληρωτέας.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν «Νέαν Δικαιοσύνην» ἢτοι ἐπιστολαί, χειρόγραφα, χρηματικά ἐπιταγαί, συγγραφαὶ κλπ. πρέπει ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν: Ἰωάννην Χαζιράκην, δικηγόρον εἰς Χανία, ὁδὸς Μπεττόλο.